

Što se mene tiče, počelo je kada su pozvali Sovu i Tunu. Sova se davno sam prijavio, i prije nego je trebalo, ali morao se strpiti. Tada je dragovoljaca bilo više od oružja. Tuna nije nikakav dragovoljac. Nije on ravnodušan prema agresiji na Domovinu, ali jedno je psovati mater agresorsku, a drugo valjati se u blatu i čekati svoj metak.

Kao u starim danima, dočekao nas je na svojem mjestu za meditaciju, vrtnoj šupi koju je oličio u crno. Sova se pojavio u liku dragovoljca, sa znamenjem i svim rekvizitima. Čak je i krunicu objesio oko vrata. Valjda zbog mimi-krije, jer simptome pobožnosti dotad nije pokazivao. Proglasili su ga poslužiteljem na protuzrakoplovnoj stroj-nici. Čudno, bio bih rekao da zaslužuje nešto uzvišenije. Da bude snajperist, ili možda diverzant. No važno je sudjelovati. I ako je moguće, biti uvjeren u to što radiš. Dragovoljaca ima raznih. Neki su pohrlili u obranu Domo-vine i još nemaju pojma što to znači, drugi su žedni krvi, bilo čije. Sovu je k oružju prizvala žudnja za zrakom. Jer slobodno ćemo disati tek kada pod zemljom budu svi Oni koji nam ga krađu.

Smjestili smo se oko stolića na kojem se rolaju džointovi. Gola žarulja pljuje nešto bolesno žute svjetlosti, u po-zadini pile psihodelične gitare, poput uglazbljenog smrtnog hropca. Žar prelazi iz ruke u ruku, omata nas dim, zurimo u nevidljivi zajednički totem čvrsto svezanih misli, odlutali smo u maglu i izgubili se. Uzalud se dozivamo, javljaju se samo nekakve prikaze, kripli, monstrumi, mame nas k sebi kao kurve na sajmištu, govore uglas, svaki od njih prodaje svoju viziju i tvrdi da je ona prava, obećaju nam ispuniti bilo kakvu želju. Lica su im poznata, no izobličena porokom, pohotom, laži. Pokušavam se uštipnuti ne bih li rastjerao